

Skryto ve stínu

Slunce se pomalu chýlilo k obzoru. Dubnový vítr se mu opřel do zad a rozrážel se o dřevěný štít s kováním po obvodu. Okraje jezdcovy slabě prošívané kápě se v proudění vzduchu třepaly. Wyrim si jí přidržel z čela volnou rukou a zadíval se k víscu. Jeho pohled letmo přelétl několik domů a zastavil, až na malém kostelíku. Nebylo těžké budovu rozeznat. Vyšší, než ty ostatní jako jediná byla vystavěná z kamene. Stalo se tak, neboť kostely měly v celém Yffyrnu kdysi dávno funkci nejen duchovní, ale i obrannou. Kostelík stál uprostřed maličkého údolí a dřevěnou střechu měl porostlou lišejníkem.

Klerik popohnal bělouše a společně se vydali tím směrem. Jak se blížili k víscu, zbytky tajícího sněhu křupaly pod koňskými kopyty. Z drobných okének vycházela světla a okolí se smrákalo. Když míjeli první domy Wyrim si všiml, že je náves prázdná. Nijak zvlášť ho to však nepřekvapovalo. I on doufal, že se bude moci brzy ohřát v teple místní fary. Měl za sebou dlouhou cestu v sedle a celé tělo ho bolelo. Chrpově modrá prošívanice s rukávy zastřiženými po lokty ho sice celkem hřála, ale ramena měl ztuhlá, jak na ně shora tlačilo krátké prsní plátování zakončené ve výšce hrudní kosti. Plátování mělo na sobě ještě vystouplý zahnutý kovový plát s vytepaným křížem. Ten sloužil jako ochrana krku před útokem zepředu a na výšku končil kus pod Wyrimovou bradou. Klerik několikrát rameny zahýbal, aby tak nahnal krev do unavených svalů.

Kůň se vyhnul kamenné studni a na popud jezdce pokračoval ke kostelíku. Když k němu dorazili, seskočil Wyrim ze sedla a vzal zvíře za uzdu. „Za chvíli si odpočineš,“ pohladil koně po šíji. Odpovědí mu bylo odfrknutí. Obešli kostelík a zamířili ke dřevěnému stavení v jeho těsné blízkosti. Wyrim si byl jistý, že to byla fara. Církevní budovy byly totiž v Yffyrnu stavěny co nejbliž k sobě. Někdy do konce odděleně od zbytku obce.

K jedné ze stěn fary byl přistavěný přístřešek. Pod ním polehával šedavý oslík s bílou lysinkou na čele. Pozdravil příchozí hlasitým zahýkáním. Bělouš pouze zastříhal ušima, ale Wyrim zvíře poznal. „Ahoj Blesku.“ Pohladil osla po čele. „Kdepak máš páníčka?“ Dodal jako by snad čekal odpověď. Zvíře se zvedlo, strčilo do Wyrima a začalo se k němu lísat. Uvázaná uzda ho však dál nepustila. Přesto několikrát trhnul hlavou a snažil se z úvazku vymanit. Kůň zahrábl kopytem, jako by na oslíka žárlil. Klerik zvážil situaci a raději uvázal bělouše k druhému nosnému sloupu chatrné konstrukce. Pak vzal z krmelce přitlučeného na zdi náruč sena a rozdělil ji mezi obě zvířata. Následně tasil. Ostří meče zasvištělo vzduchem a špička zbraně se střetla s ledovou plochou jednoho z věder. Krusta nebyla nijak zvlášť silná. Přesto následovalo ještě několik ran, než po hladině začaly plout ledové kusy. Pak schoval meč do pochvy zavěšené za pasem a přelil část obsahu z jednoho vědra do druhého prázdného ležícího opodál.

Nechal zvířata být a došel ke vstupním dveřím fary. Zaklepal a chvíli vyčkal. Nedostalo se mu však žádné odpovědi. Zabouchal tedy znovu hlasitěji. Jenže stále nic. Slunce mezi tím zapadlo a jelikož nechtěl nocovat venku zkusil vstít za kliku. Dveře však byly zamčené. Zvláštní pomyslel si a rozhodl se zkusit štěstí v kostele. Kůň i oslík podřimovali v blízkosti jeden druhého, a tak se jim vyhnul obloukem, aby je jeho kroky nevzbudily.

Hned vzápětí zjistil, že dveře kostela byly dokořán. To nebyvalo během bohoslužeb nic neobvyklého. Uvnitř se ovšem žádná nekonala a všude byla tma. Wyrim zpozorněl a položil si pravou ruku na jilec meče. Měl za to, že za zápražím budou zavěšené těžké koberce, které by zabraňovaly chladu, aby táhl dovnitř ale, když levou rukou zašmátral před sebe, ničeho se nedotkla. Dovnitř tedy vkročil pomalu a obezřetně.

Kostel byl tichý, zatímco kovové chrániče na jeho nohou s každým krokem lehce zachrastily. Než se však stačil pořádně rozkukat, mihlo se proti němu světlo svíce a něco se s ním srazilo. Zavrával, ukročil

zpátky a narazil zády do futer, avšak udržel se na nohou. Mezitím se ozvalo zaúpění a třštění skla. Bylo divu, že svíčka spadlá na zem nezasla.

„D-d-d-démon!“ Zakvílel neznámý hlas. „Na-na-na-našel si-si m-m-mě!“

Cizí ruka šmátrala po zemi a s třesem nahmatala rozbitý kahan. Plamen svíčky se vzedmul proti klerikovi a jeho žár osvětlil umouněnou tvář muže v hnědé čapce naražené až pod uši. Před vyděšeným výrazem vyvstal ze tmy i pozlacený křížek se stojánkem. Třásl se do rytmu mužova zděšení.

„Démoni nemají fyzickou podobu. Takže by ses těžko s nějakým srazil...“ Konstatoval suše klerik.

„A-a-a-ale mo-mohou pře-přeci po-po-posednout člo-člo-člověka.“ Bránil se neznámý.

„Pouze obyčejného...“ Pohnul Wyrim koutkem rtů do lehkého úsměvu. „Věř mi něco o tom, jako klerik vím...“

„Ty jsi p-p-ane k-k-kerik?!“ Vytřeštil oči a trochu zklidnil nervózní hlas.

„Z Toran Dor.“

„U všech nebes!“ Vykřikl muž. „Tebe nám snad seslal samotný Arkéalos!“

„Ten... Rozhodně...“ Ušklíbl se Wyrim. „Prostě jsem jel okolo...“

„Ale jsi tu! A zrovna jako na zavanou!“ Nedal se odbýt neznámý. „Tvá pomoc by se nám v tomto okamžiku jistě hodila!“

„Hmh. To je možný.“ Pokrčil rameny klerik. „Ale, než ti pomůžu, chci vědět něco jiného!“ Zamračil se. „Vysvětli mi, proč kradeš v kostele?! Víš, že je to hřích?!“ Zkřivil obličej a v tu chvíli ho napadlo, že už zněl jako kvardián.

„Tak... Tak to není pane!“ Hájl se muž a čapku si povytáhl z čela, jak mu v jednom kuse padala. „Poslal mě sem otec Poncius. Říkal, že potřebuje další kříž pane. Dokonce mi nařídil, abych vzal právě tenhle zlacený.“ Ukázal jej lépe na světlo. „Šel jsem sem už za soumraku, ale pak... Se udělala tma... Tak jsem si půjčil tohle.“ Zamával svíci.

„Hádám, že Poncius bude nadšenej...“ Zadíval se klerik na zbytky skla.

„U d'asa!“ Otrásl se ten v čapce. „Prosím neříkej mu, že jsem to rozbil...“

„Klid, neřeknu.“ Zavrtěl klerik hlavou. „Poslouchej a na co, že ten kříž potřebuje?!“ Pozvedl obočí.

„Na ekcismus pane.“ Zapátral chlapík v paměti. „Právě probíhá v jedné ze stodol...“

„Myslíš exorcismus?!“ Opravil ho klerik.

„Ano! Ano! Tak nějak bylo to slovo!“

„Zajímavý.“ Uchechl se Wyrim. „Od kdy nám kněží fušují do řemesla?!“ Pronesl nahlas a poškrábal se na bradě, zatímco neznámý na něj nechápavě zíral.

„Nezlob se pane kleriku, ale mám tak trochu na spěch...“ Povzdech si muž. „Bylo mi řečeno, že se mám co nejdříve vrátit. Jistě rozumíš...“

„Půjdu s tebou.“ Oznámil Wyrim. „Vymítat kněze jsem ještě neviděl...“

Oba dva se vydali ven z kostela. Plamen svíčky jim nepříliš dobře svítil na cestu. Vesničan jej musel chránit volnou rukou, aby nezasla, když už neměl ochranné sklo. Wyrim by světlo tak úplně

nepotřeboval, ale v duchu se bavil mužovou snahou... Minuli několik domů a blížili se ke stodole, před níž stálo několik mužů ozbrojených klacky. Na zemi kolem nich byly zapíchané planoucí pochodně.

„A hele! Světluška!“ Ozvalo se z davu.

„Asi chcípla!“ Doplnil někdo další.

„Zatraceně! Kde jste vzali ty pochodně?!“ Rozčílil se muž vedoucí klerika, když mu světlo svíčky zhaslo.

„Donesl je Bert. Chvilí po tom co jsi odsud tak vypálil Vincku.“ Zahřímal vysoký muž v beranici rukavicích a nepadnoucím kožichu. „Probůh! Koho to sem zase vedeš? Copak nevidíš, že čumilů už je tu dost!“ Spočinul jeho zrak na Wyrimovi.

„Jsem Wyrim Tharr. Klerik z Toran Dor...“ Neuhnul, když se jejich pohledy setkaly.

„Arnošt. Místní starosta.“ Představil se ten směšně ustrojený. „Pověz kleriku! Kolik z vás umodlenců sem ještě přijede?!“ Zamračil se. „Určitou dobu jsme měli od církve pokoj... Jenže včera se objevil nějaký kněz a dnes dokonce ty!“

„Víš, jak se jmenoval?!“ Zajímal se Wyrim ignorujíc nadávku.

„Ne. Nemluvil jsem s ním.“ Zakroutil hlavou muž, až mu málem sletěla beranice. „Vím jen, že si ho sem Poncius pozval... Ale proč?! To netuším...“ Pokrčil rameny, načež se rozhlédl po kumpánech. „Chlapi má někdo z vás ánunk?!“ Odpovědí mu však bylo jen zmatené vrtění hlav.

„Na tom nesejde.“ Mávl rukou klerik. „Otevřete ty vrata!“

„To nepůjde pane!“ Založil si Arnošt ruce na prsa. „Poncius nám jasně zakázal kohokoli dovnitř pouštět! Ať se děje co se děje!“

„Chtěl, ať se mu tam zbytečně nepletete.“ Namítl klerik. „Démon v nouzi by mohl lehce přestoupit do některýho z vás!“

„Děláš jako bys snad byl nějaká výjimka.“ Osočil se na něj Arnošt.

„Taky, že jo.“ Ušklíbl se klerik. „Mě posednout nedokáže tak to přestaňte zdržovat!“ Poručil a sundal si ze zad štít. Pak si odepl meč od pasu a oboje podal Vinckovi stojícímu hned vedle. „Ručíš mi za to, že ty věci budou v pořádku, až se vrátím,“ zadíval se mu do očí a pro Vincka to byl velice nepříjemný pohled.

„Copak ses zbláznil?!“ Chytil se za hlavu Arnošt. „To tam jako půjdeš jen tak?! Beze zbraně?!“

„A jak chceš asi mečem porazit něco, co běžným okem nevidíš?!“ Otočil se k němu Wyrim a ušklíbl se. „Teď mi uхни!“

„Proboha! Už ho tam pusťte!“ Vřískl Vincek. „Na pane tady máš kříž, co si Poncius poručil.“ Podával mu jej jednou rukou. Tou druhou stěží k tisku k tělu klerikovo vybavení.

„Nechci ti kazit iluze Vincku, ale pozlacený kus dřeva tak úplně nefunguje...“ Přitáhl si Wyrim řemen nátepníku na levačce. Pak několikrát otevřel a znovu zavřel levou rukavici v pěst.

Znenadání se ozvalo zaúpění. Hlasité a zoufalé. Vyvedlo okounějící z míry natolik, že se někteří z nich roztřáslí. Wyrim přiskočil k vratům a chtěl vrazit dovnitř. „Sakra! Můžete oddělat tu zasranou petlici?!“ Lomcoval se zaklíněným kusem železa zaseknutým v kovovém oku. Arnošt mu přispěchal na pomoc a naučeným grifem zarážku oddělal. Jen co se vrata otevřela, klerik neváhal a zmizel v potměšlé stodole, zatímco za ním petlici pro jistotu opět zadělali.

*

Černovlasá dívka se zmítala ve světle svící postavených na zemi. Oděná v umouněné košili postávala s rozpaženými rukama a podlomenými koleny. Provazy omotané kolem zápěstí byly uvázané ke dvěma protilehlým trámům a špinavé od krve. Oči měla vytřeštěné, div jí nevypadly z důlků. Spodní čelist vysouvala nepřírozeně dopředu a cvakala zuby, zatímco z úst jí tekly sliny.

„Ve jménu Arkéalose! Vysvoboditele nezdárného pokolení! Největšího z mocných a prvního mezi všemi! Spasitele všech bohabojných cruciánů! Nařizuji ti! Zbloudilý duchu! Opusť pozemskou schránku této nešťastnice!“ Křičel z posledních sil Poncius. Sinavé vlasy měl spleené potem a bílé roucho bylo nejspíš umazané od hliněné podlahy. Oběma rukama držel dřevěný kříž a mířil jím proti dívce. Za zády mu leželo třesoucí se tělo schoulené do klubíčka. Bylo oděné stejně jako on. „No tak Petro! Musíš vydržet! Až budu mít od Vincka svůj vysvěcený kříž pak jistě...“ Otočil se zoufalý za přítelem na zemi.

„Myslíš si, že s tím něco zmůžeš?!“ Vydral se z úst dívky nepřírozený hluboký hlas a ostře se zarýval do knězových uší. „Sotva stojíš na nohou. A ten mladý...“ Ušklíblo se to. „Ten už mele z posledního...“

„Ještě jsi mě neporazil démone!“ Zadíval se Poncius dívce do očí.

Ozval se hlasitý chraplavý smích. „To je jen otázka času. Tahle mladice má...“ Odmlčel se démon na okamžik jako by o něčem přemýšlel. „Přímo pekelnou výdrž. Divil by ses, jak umí být... Šikovná...“

„Tvé lži mě nezajímají!“ Vykřikl Poncius. „Odejdi! Nejsi na tomhle světě vítán!“

„Že nejsem vítán?!“ Srazila dívka obočí. „To by ses divil, jak škemrala! Jak byla bláhová, když chtěla uzavřít smlouvu se MNOU! A chceš vědět proč?!“

„Ne!“

„Aby se se provdala za jednoho rychtáře a do smrti nemusela hnout brvou.“ Vybuchl démon smíchy. „Vy lidé... Jste tak hloupí! Prodat duši kvůli takové prkotině...“

„Nech ji jít!“

„Nejsi v pozici, abys mohl vyjednávat!“ Začala se dívka znovu smát tím ďábelským hlasem. „Vážně si myslíš, že mě ten tvůj kříž nebo provazy zastaví?“ Zavrtěla nevěřičně hlavou. „Musel bys znát mé jméno! Ale jestli půjdeš blíž, pošeptám ti ho.“ Přiblížila k němu hlavu a zacvakala zuby.

Ponciuse zamrazilo, neboť o části rituálu zahrnující jméno se Petro během příprav nezmiňoval. „Tvá... Tvá pouta tě nikam nepustí! Vysvětil jsem je!“ Zaváhal s další odpovědí.

„Tak vysvětil!“ Vysmál se mu démon. „Jsi jen starý hlupák! A tak taky zemřeš!“

„Ještě uvidíme.“ Snažil se Poncius bránit, jak jen mohl. „Má víra mi dodá potřebnou sílu!“

„To vidím.“ Ušklíbla se dívka. „Sotva stojíš na nohou... Ale přiznám se, že mě víc zklamal ten druhý kněz... Mladý a přesto vydržel tak málo...“

„Napadl jsi ho jako zbabělec!“

„Tak už to chodí... Vyhraje ten silnější a chytřejší...“ Mrkla na něj. „Ovšem... Musím uznat... Byla to celkem zábava... Ale je na čase skoncovat s vámi oběma! A neboj se. Bude to bolet!“

Provazy se napjaly, zapraskaly a přetrhly se. Kněz zalapal po dechu, ale než se stačil vzpamatovat, dívka mu vyrazila kříž z rukou a popadla ho za kutnu.

„Nějaká poslední slova, než ti vyrvu vnitřnosti?“ Zaczvakala čelistí a naklonila k němu hlavu blíž. Okousanými nehty mu při tom několikrát přejela po břiše.

„Zapřísahám tě!“ Roztrásl se zkoušející zoufalý pokus o vlastní záchranu. „Abys mi prozradil... Své jméno!“

„Myslíš, že jsem tak hloupý?“ Začala se dívka hlasitě smát. „Zvláště, když vím, že ho potřebuješ, abys mě zapudil!“

„Ale já ne!“ Vynořil se ze stínů muž v chrpově modré kápi, jež mu zastiňovala obličej. Jen co se k němu dívka otočila, zatnul Wyrim levou ruku v pěst. Kolem jeho paže se zformoval zářivě bílý obrys štítu bez výplně a se stejně zářivě bílým křížem uprostřed. Tvarem připomínal obrys štítu draka, kterého děcka pouštěla na podzim na polích. Klerikovo vnímání reality se v tom okamžiku změnilo. Tmavá místnost osvětlená jen svícemi se vybarvila v různých odstínech šedé tak, že najednou viděl skoro jako ve dne. Střed stodoly byl vyklizený od zemědělského náčiní, jenž se válelo v koutě na zbytcích loňského sena, zatímco zvířata tam v tu chvíli nebyla ustájena žádná.

Stíny mu odhalily, co už tušil. Okolo těla dívky držící kněze se v nepoměru k jejímu tělu tyčila od nohou, až nahoru černá silueta kozla s vysokými jeleními parohy stojícího na zadních. Démonické vzezření obepínalo a překračovalo její tělo. Kopyta zahalovala dívčina chodidla, zatímco jeho ruce s ostrými drápy překrývaly její paže. Ohonem švihal démon kolem sebe jako by to byl nějaký bič a jazyk měl nepřírozeně dlouhý. Hlavou dívku převyšoval, přičemž ta její se ztrácela někde v jeho hrudi.

„Hmh. Hloupý klerik a jeho hloupý štít...“ Pustil démon kněze. „Přišel jsi sem kazit nám zábavu?“ Otočil hlavu směrem k němu, zatímco jeho rohy se ztrácely v dřevěném stropě. Nezdálo se však, že by mu to nějak vadilo v pohybu. „Tenhle večer je jen pro zvané!“

„Pergamen s pozvánkou jsem nechal ve sváteční prošívanici...“ Ušklíbl se Wyrim „A jak tak koukám, jdu včas. Ti dva už stejně vypadají, že mají dost!“ Kývnul hlavou ke kněží. Poncius se zrovna skláněl nad svým přítelem snažící se nahmatat puls, zatímco Wyrim mezi tím poznal pačesaté kudrliny ležícího. Byl to bezpochyby Petro!

„Ten mladý zemře do hodiny.“ Spustil démon. „Ale nemusíš pro něj truchlit... Pořád bude na živu déle, než vy dva!“

„Má pravdu!“ Křikl Poncius. „Tady s Petroem nic nezmůžu! To dobře víš!“

„Jo!“ Zavrčel klerik. „Hele ty sráči!“ Zadíval se démonovi do očí. „Posednul si holku a zmlátil dva kněze. To seš teda hrdina!“

„Hrdinství si strč do prdele kleriku!“

„Se mi tam asi celý nevejde!“ Ušklíbl se Wyrim. „Tak pojď! Rozdej si to s někým sobě rovným!“

„A tím jako myslíš sebe?“ Vysmál se mu démon. „Dobře. Ať je po tvém...“ Zaburácel a vrhl se na klerika. Ten před sebe vrazil vyčarovaný štít, po kterém se démonovy drápy svezly. Protiútok však neinicioval.

„Držíš se zpátky! Máš ze mě strach!“ Popichoval ho démon. „Tak to má být!“

Wyrim strach neměl. Jen si byl dobře vědom toho, že dokud bude dívka posedlá, nemůže bojovat naplno, jelikož by jí mohl ublížit. Tudíž mu nezbývalo nic jiného než z ní zkusit tu věc vylákat. Démon se po něm mezi tím ohnal znovu. Zkusil seknout jednou rukou a hned vzápětí druhou. Klerik vykryl ránu do obličeje vyčarovaným štítem, ale úder na břicho musel kontrovat nátepníkem, jelikož šla níž, než očekával. Kov zaskřípěl, když se po něm drápy svezly.

Poncius na souboj zíral s vyvalenýma očima. Sledoval pohyb zářivého štítu a dívku, která máchala rukama vzduchem kus před tou vyčarovanou věcí. Vždy, když škrábala po protivníkovi, její prsty prosvištěly dobrý loket daleko, od klerikova magického štítu přesto se mu zdálo jako by se o něj ve vzduchu zarazily nebo se po něm svezly. Kněz totiž na rozdíl od klerika žádného démona neviděl. Jen jeho projevy skrze nebohou dívku, již z hrdla vycházel temný hlas.

Wyrima začínal souboj postupně zmáhat. Každé seknutí každý dopad drápů ho víc a víc vyčerpával. Nejhorší bylo, že Petrovi také ubýval čas. Klerik odrazil další útok a zaujal defenzivní postoj, zatímco démon si s ním pohrával. Ten jediný měl času dost.

I když si to Wyrim nechtěl přiznat, ta zatracená věc byla silnější, než předpokládal. Zkoušel trefit démona do hlavy, avšak nedařilo se mu, jelikož se nacházela výš, než štítem dosáhl. Kdyby ho zkusil trefit do hrudi, riskoval, že by démon mohl zmizet v nevhodný okamžik a klerik by tak omylem vrazil pěstí dívce. To nepřipadalo v úvahu...

Jedna z možností, která klerikovi zbývala, byla pokusit se ochromit předsazené drápy, jenž se po něm sáply. Vykryl přicházející sek a zaútočil. Zářivá hrana se srazila s hutným černým stínem a démon zaúpěl bolestí. Stáhl se od klerika o krok dozadu, avšak dívka zůstávala stále posedlá.

S příštím útokem byl démon opatrnější. Zmátl klerika sekem na tvář a než Wyrim stačil zareagovat, smekly se mu drápy po nohách. Černé kalhoty se na předkročeném stehně rozsápaly a Wyrim ucítil ostrou bolest.

Poncius mezi tím zoufalý z celé situace posbíral trochu sil. Popadl kříž a začal znovu se zařikáváním, přičemž jím mířil směrem k dívce. „Nevidím ho! Musíš mě navést!“ Upozornil klerika.

„Bez jména je to k ničemu! Musím to udělat po svém!“ Vykřikl Wyrim. „Radši odsud dostaň Petroa! O zbytek se postarám...“

Kněz trochu neochotně přikývl, avšak dívka ovládaná démonem se k němu vrhla. „Nikam!“ Zaburácel temný hlas. Než mu však stačila rozsápat břicho, přiskočil k ní Wyrim a sehnutému démonovi vrazil pecku hranou štítu rovnou do kozlího obličej. Démon zařval, zakoulel černýma očima a propojení s dívkou se přerušilo. Ta se vyčerpaná skácela k zemi, avšak znovu se ji už posednout nepokoušel. Otočil se ke klerikovi a roztáhl drápy. „Jak chceš!“ Zaburácel. „Prostě je zabiju, až pak!“

„Tak dělej! Pojd'! Zkus posednout mě ty sráči!“ Zaječel Wyrim, když se démon chystal k útoku. Ten čněl nad klerikem o dobrou hlavu a půl. Vrhel se na něj a nezátížen lidským břemenem sekal po protivníkovi svými drápy hlava nehlava.

Wyrimova noha krvácela. Každý pohyb mu způsoboval značnou bolest, avšak musel bojovat dál. Odrážel útoky, které ho zasypávaly, a hledal vhodnou chvíli na protiútok. Povedlo se mu zasadit několik dobře mířených ran hranou zářivého štítu, přičemž každá způsobovala démonovi obrovskou bolest. To jej činilo stále agresivnějším.

Díky tomu, že vyčarovaný štít nic nevážil, mohl klerik přecházet z útoku do obrany a zpět téměř okamžitě. Jako by mlátil vzduchem pouhou zatnutou pěstí. Přesto všechno stíhal na démonovy útoky jen tak tak reagovat. „Do rána tohle tempo nevydržíš!“ Popichoval ho démon.

I když si to Wyrim nechtěl přiznat, měl protivník pravdu. Každé odražení štítem každý sek drápy byl stále více vysilující. A čím déle držel štít vyvolaný, tím více jeho moc slábla. Z čela mu postupně odkapávaly hrášky potu. Jeho dech se stával stále úsečnějším a tělo začínalo vypovídat poslušnost. Démon zaslepený úsilím, jaké musel klerik vydávat, však postupně upouštěl od obezřetnosti.

To byla klerikova šance. Vykryl sek nátepníkem. Nechal drápy druhé ruky smeknout po štítu a zbývající silou vrazil démonovi pecku rovnou na hrud'. Hned vzápětí chytil zaskočeného démona za krk a hranou vyčarovaného štítu vyrazil proti zmatenému obličej. „Chytej! Kozlí ksichte!“ Vrazil mu do zubů. Pak podsekl démonovi nohu a ten se svalil na záda. Wyrim k němu hbitě přiskočil a hranu zářivého štítu zářivého štítu zarazil démonovi do hrdla. Ten ještě zařval nadávku a rozplynul se v černý hutný kouř jako, když bouchnou saze.